

med Bøstrup Præstegaard, vilde et saadant Fri-luftsarbejde i saa prægtige Omgivelser i høj Grad tiltale ham. Ogsaa for Fortjenestens Skyld skulde Arbejdet være ham velkomment, saa meget mere som det nu maatte være ham en Æressag at afvikle sin Gæld til Philip Salomon og Ivan saa hurtig som muligt.

»Ja, dersom De altsaa vil give mig Tilladelse dertil« — vedblev Hofjægermesterinden — »skal jeg tale med min Mand om Sagen. Og da det maaske er rigtigst, at De slet ikke bliver blandet ind i den, før de forskellige interesserede Parter her er kommen overens, saa skal De nu faa Lov at rejse. Jeg haaber, som sagt, at Sagen vil kunne ordnes, saa vi ser Dem her igen ret snart.«

Per fastsatte nu sin Afrejse allerede til den næste Morgen.

Han vilde dog ikke tage direkte til København, men vilde lægge Vejen om ad sin Hjemby for at kunne indvie sit nye Liv ved at besøge sine Forældres Grave. Dette var en Plan, der allerede var ret gammel hos ham; den stod oprindelig i Forbindelse med Tankerne om det Brev, som Moderen skulde have efterladt ham, men som han hidtil ikke havde haft Mod til at skrive efter. I sin Frygt for, hvad Brevet kunde indeholde, havde han paa Forhaand villet ligesom afbøde Virkningen af det ved en saadan Pietetshandling. Nu ikke alene længtes han efter Moderens Ord;